

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce **T. M.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Pardubice, Komenského nám. 125, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 21. 12. 2016, č. j. 52 A 19/2016 – 97,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje (dále též jen „žalovaný“) ze dne 26. 11. 2015, č. j. KrÚ 76082/2015/ODSH/14, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Svitavy, odboru dopravy (dále též jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 7. 2015, č. j. 41770-15/OD-bim/9870-2014, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 300/2013 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), v příčinné souvislosti s porušením § 18 odst. 4 tohoto zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.400 Kč a současně povinnost uhradit náklady přestupkového řízení. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 9. 12. 2014 v čase 8:52 hodin v obci Březová nad Svitavou, na silnici I/43 ve směru Brno – Svitavy, na křižovatce ulice Pražská s ulicí Sluneční údolí, jako řidič

motorového vozidla zn. X, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o 17 km/h (naměřená rychlost byla 70 km/h, po odečtu možné odchylky měření byla rychlost stanovena na 67 km/h). Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou; rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 21. 12. 2016, č. j. 52 A 19/2016 – 97, (dále též jen „napadený rozsudek"), byla žaloba zamítnuta.

[2] V napadeném rozsudku se krajský soud nejdříve zabýval žalobní námitkou měření rychlosti provedeného soukromou osobou. Na podkladě příslušné právní úpravy i judikatury Nejvyššího správního soudu obecně konstatoval, že pro účely řízení o přestupcích spáchaných porušením zákona o silničním provozu je pro orgány veřejné správy určující změření rychlosti vozidla policií či obecní policií; správní orgány tedy nemohou vycházet z výsledku měření provedeného soukromou společností. Není tak přípustné, aby měření rychlosti vozidel prováděly soukromé subjekty zcela samy a naměřené výsledky předávaly správnímu orgánu k řízení; v případech řešených judikaturou Nejvyššího správního soudu byly tyto osoby nadto hmotně zainteresované, neboť se podílely na výnosech z pokut. V projednávané věci poukázal krajský soud na nájemní smlouvu uzavřenou mezi společností INOTESKA-CT s.r.o., a městem Březová nad Svitavou, z níž nevyplývá, že by se tato soukromá společnost *„mohla účastnit v podstatě celého procesu svou participací na zisku plynoucího z uložených pokut"*, neboť podle čl. III odst. 1 smlouvy bylo za použití měřícího přístroje dojednáno pevné nájemné. Tento závěr se žalobci nepodařilo vyvrátit; dle krajského soudu nezákonnost provedeného měření nelze vyvodit nepřímo pouze ze spekulativní úvahy o tom, že pokud by nebyl dostatečný příjem z pokut, město by od nájemní smlouvy odstoupilo. Krajský soud dále konstatoval, že ze svědecké výpovědi zasahujícího strážníka P. K. vyplývá, že měřící zařízení obsluhoval toliko on. V jeho svědecké výpovědi se dle krajského soudu neobjevily žádné rozpory, které by bylo třeba odstranit za pomoci žalobcem navrhovaného doplnění dokazování. Krajský soud konstatoval, že žalobce účelově hledá ve výpovědi rozpory s ohledem na jeho verzi o účasti pana M. (jednatele INOTESKA-CT s.r.o.) na prováděném měření. Podotkl, že mezi účastníky nebylo sporné, že v souladu s nájemní smlouvou pan M. pouze ustavil měřící zařízení, neprováděl však měření. To prováděla městská policie prostřednictvím obslužného PC na stanovišti hlídky (což ostatně vyplynulo ze sdělení města Březová nad Svitavou). Pouhou skutečnost, že měřící zařízení nastavil pan M., nelze automaticky bez dalšího považovat za měření prováděné soukromou osobou.

[3] Dle krajského soudu z provedeného dokazování (svědecká výpověď zasahujícího strážníka, sdělení města, nájemní smlouva) nevyplývá, že by se vlastník měřícího zařízení (jednatel INOTESKA-CT s.r.o., pan M.) účastnil samotného měření žalobcem řízeného vozidla v době spáchání přestupku. Ze strany žalobce jde pouze o pouhé spekulace, založené na mylném výkladu zásady oficiality v přestupkovém řízení. Zde krajský soud upozornil, že důkazní břemeno sice tíží správní orgán, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku důkaz zpochybňován, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu. Krajský soud proto uzavřel, že skutkový stav stran údajné participace soukromého subjektu na měření byl dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování.

[4] Podklady použité ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce (oznámení o spáchání přestupku, ověřovací list rychloměru, určení míst pro měření

rychlosti vozidel městské policie, osvědčení o proškolení obsluhy měřícího zařízení a zejména fotodokumentace změřené rychlosti), dle krajského soudu plně postačovaly k vydání rozhodnutí o spáchání přestupku; žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci jeho viny. Za klíčové pro věc označil krajský soud důkaz o rychlosti žalobce, pořízený měřícím zařízením (splňujícím všechny zákonné požadavky), a to obecní policií, nikoliv soukromou osobou. Jestliže žalobce zpochybňoval výsledek měření, mohl si dle krajského soudu vyžádat ověření nebo kalibraci přístroje a vydání osvědčení o výsledku. To neučinil a namísto toho se účelově snažil zpochybnit provádění a výsledky měření tvrzením, že rychlost vozidla byla naměřena v rozporu s návodem k obsluze (tedy v zatáčce). Krajský soud rovněž podotkl, že shodnou námitkou se zabýval již žalovaný, jehož závěr byl založen na tzv. automatické funkci měřícího zařízení, v důsledku níž by se v případě rozporu průběhu měření s návodem k obsluze na obrazovce rychloměru objevilo chybové hlášení a ke změření rychlosti vozidla by vůbec nedošlo. Základním předpokladem pro aplikaci takového závěru je prokázání skutečnosti, že daný typ měřícího zařízení takto funguje, k čemuž postačí vyjádření výrobce měřícího zařízení, popřípadě vyplývá-li tato funkce z návodu k obsluze. V daném případě byla prokázána oběma způsoby a provádění dalšího dokazování (prostřednictvím znalce) by tedy bylo nadbytečné.

[5] Dále krajský soud poukázal na typickou obstrukční strategii zástupce žalobce, který zejména v odvolání uvádí řadu účelových námitek a poté, jestliže odvolací orgán na všechny námitky nezareaguje a nevyvrátí každé tvrzení, namítá nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Pro zákonnost rozhodnutí je však dle krajského soudu podstatné, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení a pokud v odůvodnění rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka správního řízení názor odlišný, který přesvědčivě zdůvodní, pak tím minimálně implicitně námitku vypořádá. V dané věci dle krajského soudu plně postačovalo, pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil, z jakých podkladů správní orgány vycházely a jak byla zjištěna vina žalobce; považoval přitom za dostatečné jeho vyjádření k účelovým námitkám a návrhu na doplnění dokazování. Krajský soud již jen (s odkazem na výše uvedenou argumentaci k důkaznímu břemenu v přestupkovém řízení) doplnil, že názor žalobce o podjatosti výrobce rychloměrů je spekulativní.

[6] K námitce absence poučení o oprávněné úřední osobě pro odvolací řízení krajský soud konstatoval, že neuvedení oprávněné úřední osoby není takovou vadou, která by sama o sobě měla nutně vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného a byla důvodem pro jeho zrušení. Uvedl, že účelem ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu je mimo jiné to, aby účastník správního řízení mohl využít znalost jména oprávněné úřední osoby například k podání námitky podjatosti; v dané věci však nevyplývá, že by žalobce, respektive jeho zástupce, takovou námitku hodlali vůbec vznést, a tudíž žalobce nemohl být nějak zkrácen na svých právech. Námitku legitimního očekávání reakce správního orgánu na žádost o sdělení osobních údajů oprávněné úřední osoby s tím, že stěžovatel vyčkával s doplněním odvolání, neboť nechtěl, aby se hypoteticky podjatá úřední osoba seznámila s důvody odvolání, považoval krajský soud za účelovou; i kdyby se totiž hypoteticky podjatá úřední osoba seznámila s důvody odvolání, bylo by podstatné, zda se v dané věci podílela na rozhodnutí (pouze v takovém případě by mohlo dojít k vadě řízení, jež by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného).

[7] Krajský soud konečně neakceptoval ani námitku o uložení pokuty v nezákonné výši. Upozornil, že v posuzované věci nebyly splněny podmínky pro aplikaci institutu zahlazení odsouzení, a proto správní orgány byly oprávněny k předchozímu přestupkovému jednání žalobce přihlédnout jako k přitěžující okolnosti.

[8] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž explicitně neodkázal na žádný konkrétní zákonem předpokládaný důvod ve smyslu § 103 odst. 1 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). Z jejího obsahu je však zřejmé, že jsou namítány důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je nicméně záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem, a nejde tak o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti setrvává na svém názoru o nezákonnosti měření rychlosti pro rozpor s § 79a zákona o silničním provozu, neboť měření fakticky provedl pan M., nikoli (obecní) policie. Na podporu svého názoru již v žalobě odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2014, sp. zn. 51 A 7/2013, v němž bylo konstatováno, že nájemní smlouva mezi obcí a vlastníkem rychloměru nenaplnila „*základní znak nájemní smlouvy, a to přenechání věci nájemci, jelikož nájemce si radar nepřebírá ke svému výlučnému užívání, ale nadále je limitován součinností s pronajimatelem, který jej má neustále pod svým dohledem, a to včetně samotného měření, a tedy participuje na úkonech měření.*“ Ačkoliv krajský soud dovodil skutkové odlišnosti jednotlivých případů (v namítaném rozsudku „*v podstatě celý provoz tohoto zařízení a de facto i měření prováděla soukromá osoba*“), lze podle stěžovatele z obsahu spisu dovodit, že účast pana M. na provedení měření rychlosti byla značná, zatímco o reálné účasti zasahujících strážníků lze vážně pochybovat (jejich činnost se v podstatě omezila na vyznačení stanoviště dopravními kužely a stavění vozidel). Obsah spisu nemohl být podkladem pro dostatečně věrohodný závěr o míře účasti pana M. na měření rychlosti, neboť jediným podkladem byl úřední záznam, ze kterého vyplývala významná míra participace pana M. na měření, a značně rozporná výpověď svědka K.

[10] Stěžovatel také odmítá úvahy krajského soudu o absenci hmotného zájmu soukromé osoby na měření, jestliže je za součinnost odměňována pevnou částkou (nájemným). Stěžovatel však namítá, že soukromá osoba je zainteresována na tom, aby při měření docházelo k co nejčastějšímu překročení rychlosti, neboť nepochybně právě s ohledem na ekonomické výsledky realizace nájemní smlouvy (s ohledem na částku vybranou na pokutách) bude obec zvažovat, zda ve smluvním vztahu setrvá, nakolik bude služby společnosti využívat (na čemž je závislé nájemné rychloměru), atd. S ohledem na nevyvrácenou pochybnost o nezainteresovanosti pana M. na provedeném měření, zůstala dle stěžovatele i pochybnost, zda pan M. účelově nenastavil rychloměr tak, aby došlo k naměření vyšší než skutečné rychlosti.

[11] K okruhu žalobních námitek stran rozporné výpovědi svědka K. stěžovatel pouze uvádí, že s hodnocením krajského soudu nesouhlasí; do bližší argumentace se nepouští,

neboť má za to, že není s ohledem na nesrozumitelnost až nelogičnost odůvodnění napadeného rozsudku v této části možná. Toliko dodává, že rozpornost výpovědi svědka K. byla důkladně sepsána v žalobě a na její zjevnosti trvá.

[12] Pokud jde o otázku důkazního břemene v přestupkovém řízení, stěžovatel s krajským soudem souhlasí v tom, že pokud obviněný zpochybňuje důkazní prostředek, který je veřejnou listinou, měl by své tvrzení prokázat. Dle stěžovatele však v posuzované věci nebyly rozporovány skutečnosti osvědčované veřejnou listinou. Zároveň stěžovatel odkazuje na ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, dle kterého má správní orgán zjišťovat též skutečnosti svědčící obviněnému ve prospěch. Stěžovatel přitom žádal ke zjištění participace pana M. na měření rychlosti provedení důkazu jeho svědeckou výpovědí, který byl správním orgánem odmítnut. Dle stěžovatele je však absurdní, jestliže je mu soudem vytýkáno, že své tvrzení o nepřípustné participaci pana M. neprokázal, pokud pochybnost o míře jeho účasti na měření mohla být odstraněna, bylo-li by jeho důkaznímu návrhu na výslech bylo vyhověno.

[13] Stěžovatel rovněž namítá způsob, jakým se krajský soud vypořádal s žalobním bodem, dle kterého se správní orgán nijak nezabýval námitkami proti vyjádření autorizovaného metrologického střediska RAMET a.s., a s jeho důkazním návrhem na výslech zpracovatele tohoto vyjádření, a současně ani nijak nezohlednil námitku podjatosti této osoby. Pokud krajský soud uvedl, že o provedeném měření rychlosti nejsou žádné pochybnosti, neboť měření rychlosti bylo provedeno proškolenou obsluhou a ověřeným rychloměrem, přičemž v případě nějaké vady při měření by ke změření vůbec nedošlo (což mělo být prokázáno návodem k obsluze a vyjádřením společnosti RAMET a.s.), jde o argumentaci mimoběžnou, neboť předmětem řízení o žalobě nebylo to, zda správní orgány prokázaly, že měření rychlosti proběhlo řádně, ale to, zda se správní orgány řádně vypořádaly s jeho námitkami a důkazními návrhy, neboť pouze přezkoumatelné správní rozhodnutí může být podrobeno přezkumu dle § 65 a násl. s. ř. s. Stěžovatel má tedy za to, že byl zkrácen na právu na spravedlivý proces, jehož složkou je mimo jiné právo na odůvodnění rozhodnutí.

[14] Vycházel-li dále žalobce při posuzování dodržení postupu při měření z vyjádření společnosti RAMET a. s., stěžovatel zdůrazňuje, že již v průběhu správního řízení namítal, že uvedená společnost neměla při přípravě svého vyjádření k dispozici podklady, z nichž by bylo možné zjistit, kde došlo k měření; vyjádření proto dle stěžovatele nepochybně nemůže být věrohodným podkladem k závěru, zda byl dodržen požadavek návodu k obsluze na přímost měřeného úseku. Společnost RAMET a.s. neměla k dispozici ani námitky stěžovatele proti měření rychlosti, které spočívaly v nedodržení předepsané přímosti měřeného úseku; její vyjádření tedy reagovalo pouze na dotazy správního orgánu, které ovšem směřovaly toliko k otázce možné reflexe, což ale stěžovatel nenamítal. Stěžovatel rovněž považuje za chybný názor krajského soudu, že v případě měření v zatáčce nedojde ke změření rychlosti, neboť takovou funkcí použitý rychloměr nedisponuje.

[15] Stěžovatel v žalobě také namítal, že mu žalovaný neposkytl k jeho žádosti informaci o oprávněné úřední osobě, která bude rozhodovat o odvolání; z tohoto důvodu považoval napadené rozhodnutí za překvapivé, neboť legitimně předpokládal, že mu bude

požadovaná informace poskytnuta před vydáním rozhodnutí. Krajský soud považoval uvedenou žalobní argumentaci za nedůvodnou s argumentem, že stěžovatel mohl vznášet námitku podjatosti i po vydání rozhodnutí, přičemž uvedená vada ani nemohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí. K možnosti podání námitky podjatosti po vydání rozhodnutí nicméně stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 7 A 192/2000 – 76, z něhož vyplývá, že *„[m]á-li mít procesní rozhodnutí o tom, zda je pracovník správního orgánu vyloučen, smysl, musí předcházet rozhodnutí o věci samé.“* Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že porušení § 15 odst. 4 správního řádu nemohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Pokud by mu bylo umožněno vznést námitku podjatosti, vznesl by ji, přičemž nelze předjímat její zamítnutí. Naopak pokud by jí bylo vyhověno, mohla být oprávněná úřední osoba z rozhodování vyloučena. Stěžovatel zdůrazňuje, že podjatost oprávněné úřední osoby nemohl namítat před vydáním konečného rozhodnutí, ani po něm (tj. v žalobě), neboť soud ve správním soudnictví přezkoumává toliko správnost a zákonnost rozhodnutí, kterým o podjatosti rozhodly správní orgány. Zároveň je stěžovatel přesvědčen, že adresátovi svědčí dobrá víra, že správní orgány postupují v souladu se zákonem.

[16] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko ztotožnil se závěry napadeného rozsudku a setrval na svém dosavadním názoru, vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě.

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává mimo jiné důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a existence vady řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Poukazuje totiž jednak na nelogičnost až nesrozumitelnost odůvodnění napadeného rozsudku stran rozporné výpovědi svědka, jednak na argumentaci krajského soudu, jež se má míjet s podstatou žalobních námitek vztahujících se k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného (odvíjejících se od vyjádření autorizovaného metrologického střediska RAMET a.s).

[20] Z povahy věci se Nejvyšší správní soud zabýval tímto okruhem námitek na prvním místě, neboť setrvale judikuje, že zpravidla teprve poté, dospěje-li k závěru, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné je, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz například rozsudek ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS). Definici nepřezkoumatelnosti, respektive jiné vady řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, zdejší soud podal v řadě svých dřívějších rozhodnutí (viz například rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64). Ve

vztahu k napadenému rozsudku nicméně zdejší soud uvedené nedostatky, v tom smyslu, jak je vymezuje citovaná judikatura, neshledal.

[21] Pokud jde o tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelné vypořádání rozporů ve výpovědi zasahujícího strážníka K., zde především nelze přehlédnout, že tato argumentace byla stěžovatelem formulována velmi obecně, tudíž na ni lze reagovat toliko stejnou měrou obecnosti. Nejvyšší správní soud považuje posouzení svědecké výpovědi zasahujícího strážníka ze strany krajského soudu nejen za dostatečně srozumitelné, ale i logické (viz str. 5 napadeného rozsudku). Krajský soud vyložil, proč vyhodnotil příslušnou výpověď jako bezrozpornou, přičemž reagoval na jednotlivé výhrady stěžovatele; podrobně vysvětlil důvody, pro které ve svědkem popsaném průběhu přípravy a provádění předmětného měření rychlosti, respektive rozdělení jednotlivých kompetencí mezi zasahujícího strážníka a pronajímatele použitého měřicího zařízení, žádné rozpory nenalézá.

[22] Stěžovatel rovněž namítá „mimoběžnost argumentace“ krajského soudu, pokud jde o způsob vypořádání jeho námitky, poukazující na fakt, že správní orgány pominuly některé jeho námitky a důkazními návrhy, vztahující se k technické stránce provedeného měření. Stěžovateli lze přitom dát za pravdu v tom, že odůvodnění napadeného rozsudku vskutku neobsahovalo explicitní vyjádření k tvrzené nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, pokud jde o námitky proti vyjádření autorizovaného metrologického střediska RAMET a.s., návrh na výslech zpracovatele tohoto vyjádření a námitku jeho podjatosti. Z textu napadeného rozsudku však lze odpověď na uvedenou námitku nalézt nepřímo. Krajský soud totiž výslovně konstatoval, že rozporované vyjádření autorizovaného metrologického střediska RAMET a.s. vůbec nebylo nutné. Dal tedy zřetelně najevo, že posuzování předmětných námitek by bylo nadbytečné, neboť závěr správních orgánů (o správnosti nastavení měřicího přístroje) nestojí toliko na předmětném vyjádření, ale rovněž na příslušném návodu k obsluze (viz str. 8 napadeného rozsudku).

[23] Je přitom třeba připomenout (obdobně jako to učinil krajský soud ve vztahu k rozhodnutí žalovaného), že nepřezkoumatelnost rozhodnutí (ať již soudního nebo správního) není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka o tom, jak podrobně by mu mělo být toto rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu zcela znemožňuje jeho přezkum. Zdejší soud se v minulosti opakovaně vyslovil také k tomu, jaké minimální kvality musí vykazovat odůvodnění soudního rozhodnutí; tyto závěry lze přiměřeně vztáhnout i na rozhodnutí správní. Například v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130, se uvádí, že *„[p]řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.*“ Obdobně se z rozsudku ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009 – 98, publikovaného pod č. 2070/2010 Sb. NSS, podává, že *„[s]oud, který se vypořádává s (...) argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (...). Na druhou stranu podle ustálené judikatury nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno.“*

[24] Lze tedy uzavřít, že v nyní posuzované věci kasační důvod definovaný v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. naplněn není.

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá rozpor provedeného měření s § 79a zákona o silničním provozu, založený na tvrzení, že toto měření fakticky provedla soukromá osoba, nadto hmotně zainteresovaná na jeho výsledcích. K uvedené námitce je nutno uvést, že obsahově shodnou námitku stěžovatel uplatnil již v žalobě. Krajský soud se s ní v napadeném rozsudku řádně a podrobně vypořádal, přičemž v kasační stížnosti stěžovatel pouze setrval na svém názoru, aniž by předložil nějakou konkurující argumentaci, kterou by mohl kasační soud posoudit. S ohledem na formulaci předmětné kasační námitky lze tedy bez dalšího plně aprobovat plně přezkoumatelné závěry krajského soudu k této otázce.

[26] Již jen nad rámec uvedeného lze poukázat na dřívější judikaturu Nejvyšší správního soudu, dle které *„[...] není možné dovozovat, že obecně instalaci a nastavení měřicího přístroje musí nutně provádět zaměstnanec městské policie. Po městské policii nelze požadovat, aby zaměstnávala techniky schopné instalace a nastavení stacionárních měřících zařízení. Je proto přípustné, aby tuto instalaci a nastavení prováděl externí subjekt. Nelze však připustit, aby byl tento subjekt hmotně zainteresován na výsledcích měření stacionárního zařízení."* (viz rozsudek ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014 – 27). V kontextu kasační argumentace stěžovatele a citované judikatury považuje zdejší soud za podstatné především zdůraznit rozdíl mezi *instalací* a *nastavením* měřicího zařízení na straně jedné a samotným *měřením* na straně druhé. V posuzované věci instalaci a nastavení radarového rychloměru provedl pan M., avšak samotné měření již bylo v kompetenci městské policie, která prostřednictvím obslužného PC z likvidačního stanoviště hlídky „na dálku" předmětný rychloměr spustila (podloženo sdělením města Březová nad Svitavou ze dne 16. 3. 2015, smlouvou o nájmu rychloměru i bezrozpornou svědeckou výpovědí zasahujícího strážníka). Zdejší soud tedy nijak nezpochybňuje tvrzení stěžovatele o účasti pana M. na technické přípravě měření rychlosti, nicméně, v intencích citované judikatury, jde o participaci přípustnou.

[27] Chybný je také názor stěžovatele, který se domnívá, že zpochybní-li skutkový stav zjištěný správním orgánem, je povinností správního orgánu provést jím navržené důkazy, které mají tato zjištění vyvrátit. Je sice pravdou, že primárně tíží důkazní břemeno správní orgán (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality – viz § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu), přijetí názoru stěžovatele by ale v podstatě znamenalo, že v podstatě jakékoli jeho tvrzení musí správní orgán dokazovat; to by ovšem popíralo princip procesní ekonomie (v kontextu požadavku na zjištění skutkového stavu, o němž nejsou *„důvodné pochybnosti"*) a vedlo by v praxi ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. například rozsudky tohoto soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35, ze dne 22. 5. 2014, č. j. 7 As 50/2014 – 43, či ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 – 37). Předmětná námitka byla uplatněna v souvislosti s tvrzením stěžovatele, že se měl v blízkosti rychloměru nacházet pan M. v „oranžové vestě", čímž stěžovatel cílil poukázat na účast soukromé osoby na měření rychlosti. Je však třeba zdůraznit, že tuto možnost správní orgány (a potažmo i krajský soud) nezpochybnily, zcela logicky jí však zasadily do kontextu nesporného faktu, že jmenovaný předmětný rychloměr umístil a připravil k činnosti. Pokud tedy správní orgány dospěly

k závěru, že provádění tohoto důkazu by bylo pro zjištění, kdo prováděl samotné měření, nadbytečné, lze takový závěr považovat za udržitelný.

[28] Rozporuje-li dále stěžovatel použitelnost vyjádření autorizovaného metrologického střediska RAMET a.s. ke správnosti nastavení použitého silničního rychloměru, jde o argumentaci bezpředmětnou. Uvedenou námitkou se není potřeba blíže zaobírat, neboť výše již bylo uvedeno, že krajský soud považoval toto vyjádření za nadbytečné, jelikož závěr o správnosti nastavení použitého rychloměru plyne i ze samotného návodu k obsluze, jenž je součástí správního spisu; tento závěr pak stěžovatel v kasační stížnosti relevantně nezpochybnil (viz dále).

[29] Stěžovatel rovněž považuje za nepodložený názor krajského soudu, že použitý rychloměr disponuje funkcí, která v případě měření rychlosti v zatáčce (tedy pod nepřípustným úhlem) měření neprovede. I v souvislosti s uvedenou námitkou je nutno opět zdůraznit, že stěžovatel k závěrům krajského soudu nepředkládá žádnou konkurující argumentaci, a omezuje se pouze bez bližšího tvrzení na svůj nesouhlas. Postačí tedy i zde toliko konstatovat, že uvedená funkce byla doložena předmětným návodem k obsluze použitého rychloměru, přičemž zdejšímu soudu je z jeho rozhodovací činnosti (viz například rozsudky ze dne 5. 1. 2017, č. j. 1 As 281/2016, či ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27) známo, že přinejmenším některé druhy rychloměrů takovou funkcí vskutku disponují a není proto důvod jakkoli apriorně zpochybňovat použitelnost návodu k obsluze, který existenci této funkce v daném konkrétním případě dokládá.

[30] Konečně, stěžovatel nesouhlasí ani s názorem krajského soudu, že porušení § 15 odst. 4 správního řádu (absence informace o oprávněné úřední osobě pro odvolací řízení) nemohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[31] Podle § 15 odst. 4, věty první, správního řádu se *o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje*. Z uvedeného tedy vyplývá, že pokud stěžovatel nebyl přes svou žádost informován, kdo konkrétně je v dané věci oprávněnou úřední osobou, jde o procesní pochybení žalovaného. Nejvyšší správní soud zároveň ani nijak nezpochybňuje premisu nastíněnou stěžovatelem, dle které *„[m]á-li mít procesní rozhodnutí o tom, zda je pracovník správního orgánu vyloučen, smysl, musí předcházet rozhodnutí o věci samé.“* Uvedenou námitku je nicméně nutné vykládat ve smyslu recentní judikatury zdejšího soudu (viz například rozsudky ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21, či ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39), která se k těmto procesním situacím vyjadřuje. Názor krajského soudu, že tato vada nezakládá bez dalšího nezákonnost rozhodnutí ve věci, pro které by bylo potřeba je postupem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit, je s touto judikaturou zcela souladný. Nelze totiž přehlédnout, že nejpozději z rozhodnutí o odvolání se stěžovatel jméno oprávněné úřední osoby dozvěděl a mohl tak případnou námitku podjatosti této osoby uplatnit (alespoň) v žalobě. O důvodnosti takové námitky si může učinit úsudek i soud a nic mu nebrání z tohoto důvodu žalobou napadené rozhodnutí zrušit (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014 – 33). V nyní posuzované věci však stěžovatel v žalobě žádné důvody podjatosti oprávněné úřední osoby neuvedl, tudíž ani nebyl prostor k posouzení, zda by takové důvody k závěru

o její podjatosti vedly či nikoliv. Nejvyšší správní soud tak tuto argumentaci považuje za ryze účelovou a ani poslední kasační námitku tak neshledal důvodnou.

[32] Vzhledem tedy k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s., ji rozsudkem zamítl.

[33] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady (přesahující běžnou úřední činnost) vznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu